



N ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βσεβολδδ Κρεστόβοκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνστατινίδου.— Σαβιέ δὲ-Μοντεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσον : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ



Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἑτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτση, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογεράς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδώσαντες τὴν πατρίδα των.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Καὶ ἡμεῖς φέρομεν ἓνα ἀνεκτίμητον θησαυρόν, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος.

Ὁ Φοσὲ ἐπλησίασε πάραυτα πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν :

— Θησαυρόν, πανοσιώτατε!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραπτον ὡς ἀδάμαντες.

— Βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀργυρᾶ μετάλλια, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὴν προτομὴν τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, τοῦ κυρίου μου;

— Ναί, πανοσιώτατε!

— Λοιπὸν! ἐδῶ ἔγκειται ἡ τύχη μας.

— Εἶναι δυνατόν;

— Μὲ τὸ μετάλλιον τοῦτο ὁ λαθροθήρας συλλαμβάνει τὴν νύκτα εἰς τὰ δάση διὰ τῆς χειρὸς τὰ ζῶα τόσον εὐκόλως, ὡς ἂν εἶχε δίκτυα καὶ βρόχος μαγευμένας. Εἶναι παγὶς ἐλκύουσα ἀκατασχέτως τὰ πτηνά. Εἶναι γόητρον, ὅπερ τὰ μεθύσκει καὶ τὰ ἀποκομίζει.

— Πῶς! μὲ αὐτὰ κάμνει κἀνεὶς τόσῳ λαμπρὸν κυνήγιον; ἠρώτησεν ὁ Γουλὰρ θαυμάζων.

— Ὁ κυνηγός, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐβέρτος, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην, οὔτε κέραιος οὔτε κυνῶν τὸ θήραμα σπεύδει εἰς τὴν φωνὴν του ὑποτασσόμενόν καὶ ἔρπον ὡς ὁ κύων.

— ὦ! τί πολῦτιμον φυλακτόν! ἀνέκραξεν ἔκθαμβος ὁ Φοσὲ.

— Μὲ τὸ μετάλλιον αὐτό, προσέθηκεν ὁ μοναχὸς χαμηλόνων τὴν φωνήν, ὁ στρατιώτης ἀποκοιμίζει τοὺς ἐχθρικούς φρουροὺς καὶ διέρχεται ἀκινδύνως ὀλόκληρον στρατόπεδον. Τὰ βήματά του δὲν ἀντηχοῦσι πλέον, τὸ σῶμά του δὲν ρίπτει σκιὰν καὶ δύναται ἀόρατος καὶ σιωπηλὸς νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τῆς σκηπῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Οἱ δύο θωρακοφόροι ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπληστού πλεονεξίας.

— Πόσοι στρατιωτικοί, διέκοψεν ὁ Γουλὰρ, θὰ ἤθελον εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἔχουν ἓν τοιοῦτον φυλακτὸν κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμόν!

— Ζητήσατε ἓνα προγεγραμμένον, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἐπ' ἀμοιβῆ ἢ κεφαλῆ, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μυστηριώδες αὐτοῦ καταφύγιον διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐρωτήσῃ τὸν δρόμον. Ἄν δὲν ἔχη ἄσυλον θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν σας, ὁ ἄφρων.

— Δι' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Γουλὰρ, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθινά, τότε ἡ τύχη μας, πανοσιώτατε, εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Μὲ τὸ πολῦτιμον αὐτό μετάλλιον, τέλος, τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν κυριότητά σας.

Οἱ θωρακοφόροι, φύσει δυσειδαίμονες καὶ εὐπιστοὶ ὄντες, οὐδόλως ἀμφέβαλον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ μοναχοῦ· ἐπίστευον δὲ ὅτι τὸ μετάλλιον τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ὄπλον ἰσχυρόν. Δεινοοῦντο λοιπὸν ὅτι ἔπρεπεν, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ν' ἀποκτήσῃσι τὸ πολῦτιμον ἐκεῖνο περιάπτον.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρκελίνη, ἣτις ἤκουσε πᾶσαν τὴν συνδιάλεξιν, ἐπλησίασεν ἡρέμα.

— Μὲ τὸ φυλακτὸ αὐτό, πανοσιώτατε, ἠρώτησε δειλῶς, εἰμπορεῖ καμμία νὰ εὕρῃ . . . ἀγαπητικό;

— Τέκνον μου, ὑπέλαθεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος μειδιῶν, ἔχει δύο ὠραίους ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὰ μετάλλια τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου διὰ τὸ κυνήγιον συζύγου.

Ἡ Μαρκελίνη ἐστέναξε καὶ ἀπεμακρύνθη μορφαζούσα· δὲν ἦτο πεπεισμένη.

Ὁ δὲ Γουλὰρ ἠγέρθη, προεχώρησεν ἓν βῆμα πρὸς τὸν μοναχὸν καὶ τὴν χεῖρα τείνων πρὸς τὰ πρόσω :

— Δότε μας τὸ μετάλλιον σας, πάτερ, καὶ μὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ὀμνύομεν ὅτι θὰ μοιρασθῶμεν τιμίως μαζὺ σας τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ, ὅστις συλλάβῃ τὸν κύριον στρατάρχη.

— Ἀδύνατον, τέκνα μου, ἀπήντησε μετὰ ψυχραιμίας ὁ μοναχός· τὸ μετάλλιον ἰσχύει μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι ἀγνὸς παντὸς ἀμαρτήματος.

— Ἄ! διάβολε! εἶπεν ὁ Γουλὰρ ξέων τὸ οὖς.

— Ἡ, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐβέρτος, πρέπει νὰ φορέσῃ ἐνδύματα εὐλογημένα . . . ὡς τὰ ἰδικά μας.

— ὦς τὰ ἰδικά σας! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ θωρακοφόρος, τότε τὸ πρᾶγμα διορθώνεται . . . θὰ μὰς δανείσετε τὰ ράσα σας.

Ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος ἔδηξε τὰ χεῖλη διὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Τί λέγεις; τέκνον μου; εἶπεν ὀπισθοδρομῶν.

— Ἄμα συλλάβωμεν τὸν κύριον Βουρβόνον θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψωμεν.

— ὦ! πανοσιώτατε, ἐψέλλισεν ὁ Φοσὲ, ὅστις διὰ νὰ ἴσταται ὀρθίος ἐστηρίζετο

ἐπὶ τοῦ τοίχου, μὴ μὰς ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ Γουλὰρ, θὰ σὰς ἀφήσωμεν τὰς ἰδικὰς μας ἐνδυμασίας ἀντὶ τῶν ἰδικῶν σας.

Ὁ μοναχὸς ἠρνεῖτο πάντοτε, προσποιούμενος ἀνησυχίαν.

— Τί λέγετε, ἀδελφοί! Ἄλλὰ τὸ ράσον μας ἐμπνέει ἅγιον σέβας καὶ μὰς προφυλάσσει ἀπὸ τὰς προσβολὰς, ἐνῶ ἡ πολεμικὴ περιβολή σας δύναται νὰ μὰς περιπλέξῃ εἰς ἔριδας.

Ὁ Φοσὲ συνωφρούθη.

— Ἄφησε τὰς ἱερεμιάδας, πάτερ! θέλωμεν τὰ μετάλλια καὶ τὰ ράσα σας. Ὑποταχθῆτε, διότι ἐκτελοῦμεν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως.

— Καὶ ἐγώ, προσέθηκεν ὁ Γουλὰρ κτυπῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν, θέλω τὸ ράσον καὶ τὸ φυλακτόν, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας!

Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσιώπα, ἔκρινεν ὅτι ἔδει νὰ ἐπέμβῃ :

— Πῶς! γενναῖοι ἱππῶται μου, εἶπεν αὐτοῖς σοβαρῶς, θὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ματαχειρισθῆτε βίαν ἐναντίον δύο δυστυχῶν μοναχῶν, οἵτινες ἐμερίσθησαν μαζὺ σας τόσον προθύμως τὸ γεῦμά των;

— Ἄλλὰ θέλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τοῦ εὐρήματος, τὸ ὁποῖον μὰς στέλλει ὁ ἅγιος Οὐβέρτος, πανοσιώτατε, ὑπέλαθεν ὁ Γουλὰρ. Τί διάβολον παραπονεῖσθε;

Οἱ μοναχοὶ ἐφάνησαν συνενουόμενοι διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἄλλὰ ἂν δὲν ἐπανέλθετε; ἠρώτησε μετὰ δυσπιστίας ὁ Οὐβέρτος.

Ὁ Γουλὰρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Νὰ μὴ ἐπανέλθωμεν, ἀφοῦ σὰς ἀφίνομεν στολήν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἰκοσι φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄθλια ράσα σας;

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντισταθῶμεν περισσότερον, ὑπέλαθεν ὁ μοναχὸς βαθέως στεναξάς.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμασιῶν εἶχε τελεσθῆ, ἡ δὲ μεταμόρφωσις ἦν πλήρης.

Ἐνῶ οἱ θωρακοφόροι ἐγέλων ἀπαύστως, ὁ Οὐβέρτος ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης δύο μικρὰ μετάλλια κρεμάμενα διὰ μεταξίνου νήματος καὶ προεχώρησε πρὸς αὐτούς.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, κρεμάσατε τὰ μετάλλια αὐτὰ εἰς τὸν λαιμόν σας, ἔστω δὲ εὐτυχὲς τὸ κυνήγιόν σας.

Ὁ Γουλὰρ καὶ ὁ Φοσὲ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

— Ἡδῆ, εἶπεν, ἄς πῶμεν μαζὺ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς δώσῃ ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον!

— Πῶς! ἀνάπαυσιν! ἐψέλλισεν ὁ Γουλὰρ τραυλίζων. Νὰ πῶμεν, ναί. Ἐπειτα ὁμως δρόμον νὰ συλλάβωμεν τὸν λειποτάκτην!

Καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἐπαναλαμβάνων :

— Νὰ συλλάβωμεν τὸν λειποτάκτην!

Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ὠχρίασε καὶ λάμψις παροδικῆ ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του· κατέστη ἀγριωπός, ὅταν δὲ ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γουλὰρ,

οὗτος ἐκπληκτος ἠτένισεν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν εἶσαι μοναχός! ἐψιθύρισε ἀφ' ὧν ὁ θωρακοφόρος, εἶσαι στρατιώτης!

— Σιώπησον! εἶπεν ὁ μοναχός, οὐτινος τὸ ἄγριον βλέμμα ἠτένιζεν αὐτὸν τολμηρῶς.

— Εἶσαι ἀρχηγός! ἐφέλλιζεν ἔτι ὁ Γουλὰρ, μᾶλλον τεταραγμένος καὶ πειρώμενος νὰ ἐγερθῆ.

— Σιώπησον, ἐπανέλαβεν ὁ μοναχός, σιώπησον, ἄθλιε!

— Εἶσαι ὁ λειποτάκτης! Συλλάβετε τὸν φυγάδα; εἶπεν ὁ θωρακοφόρος ἐπαναπίπτων ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ δεικνύων διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸν εὐρωστον μοναχόν, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἠδυνήθη ἡ ἀγωνισθῆ. Τὸ μεταλλιον ἔχει δίκαιον, ἐψιθύριζε τὸ κυνήγιον ἔρχεται εἰς ἡμᾶς! Φοσέ, βοήθησόν με! Τὸν βλέπεις τὸν φυγάδα! Σύλλαθέ τον καὶ θὰ μοιρασθῶμεν... θὰ μοιρασθῶμεν... τὴν ἀμοιβήν.

Ἄλλ' ὁ Φοσέ εὐτυχῶς δὲν ἤκουεν αὐτόν. Μεθύων καὶ κλονιζόμενος καὶ οὗτος ἐκαθέσθη ἐπὶ σκίμποδος καὶ κτυπῶν ἐπὶ τραπέζης τὸ ποτήριον αὐτοῦ ἐκραύγαζεν:

— Ἄς πῶμεν!

Ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος ἔλαβε δοχεῖον πλήρες οἴνου καὶ ὀλονὲν ἔδιδε τοῖς θωρακοφόροις νὰ πίνωσιν, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι, κύψαντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀπεκοιμήθησαν.

Πάραυτα οἱ μοναχοὶ ἀντήλλαξαν σημεῖον δηλοῦν σιωπῆν, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτῶν ἔλαβεν ἔκφρασιν τόλμης καὶ θελήσεως. Ἀπέβαλον ταχέως τὰς περικεφαλαίας καὶ τὰ ξίφη καὶ ἀνυψώσαντες τὴν καταπακτὴν τοῦ ὑπογείου προσήλωσαν αὐτὴν διὰ σιδηροῦ στροφῆς. Ἐλαβον εἶτα τὸν Φοσέ ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τῶν ποδῶν καὶ ἀνυψώσαντες αὐτὸν ἤρέμα τὸν κατεβίβασαν ἐν τῷ ὑπογείῳ.

Ἀποῦ δὲ στερεῶς ἐστήριζαν αὐτὸν εἰς τὸν τοῖχον ἐπανήλθον καὶ λαβόντες τὸν Γουλὰρ ἔθεσαν αὐτὸν παρὰ τὸν σύντροφόν του· ἀλλ' ὁσάκις ὁ θωρακοφόρος ἐν τῷ τεταραγμένῳ αὐτοῦ ὕπνῳ ἐψιθύριζε: «Συλλάβετε τὸν φυγάδα!» ὁ ἀδελφός Διονύσιος ἐφρικία ἀκουσίως.

Ἐπανήλθον εἶτα εἰς τὴν αἴθουσαν, κατεβίβασαν τὴν καταπακτὴν, ἔλαβον τὰ ὄπλα αὐτῶν, ἔθηκαν μετὰ προσοχῆς τὴν μεμβράνην εἰς τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Οὐβέρτου καὶ ἐξήλθον τῆς καλύβης, ἀφήσαντες ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσοῦν νόμισμα, ὡς πληρωμὴν τῶν ὑπ' αὐτῶν καταναλωθέντων.

Λύσαντες κατόπιν τοὺς ἵππους τῶν δύο θωρακοφόρων, πρὸς μεγάλην τῆς Μαρκελίνης ἐκπληξιν, ἵππευσαν ζωηρῶς καὶ ἀπῆλθον καλπάζοντες ἀφιέμενοι εἰς τὸ ἐνστικτον τῶν ἵππων αὐτῶν, ὅπως φέρωσιν αὐτούς.

— Εὐθηνὰ τὴν ἐγλυτώσατε, ἀδελφε Διονύσιε! εἶπε μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ Οὐβέρτος. Ἡ μέθη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ληστοῦ αὐτοῦ καὶ ἀποκοιμιζόμενος ἀνεγνώρισε ὡς ἐν ὄνειρῳ τὸν ἥρωα τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι, Πολπεράν, ὑπέλαβεν ὁ ψευδῆς μοναχός δι' ὑποκώφου φωνῆς, ἀνεγνώρισε τὸν φυγάδα.

Ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὠχρίων· εἶτα ἀμφότεροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους, ἵνα διὰ τῆς ταχύτητος τῆς φυγῆς διαφύγουσι τοὺς ἰδίους αὐτῶν διαλογισμούς.

Δ'

Ὁ λοχαγός Ἰωνᾶς.

Ἀποῦ μετὰ προσοχῆς ἔκλεισαν τὴν θύραν τῆς καλύβης ὁ Βουρβόνος καὶ ὁ Πομπεράν, ἵππευσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος, οὐχὶ καλπάζοντες ὡς φυγάδες, ἀλλὰ βράδην ὡς ἀληθεῖς θωρακοφόροι γνωρίζοντες ποῦ θὰ συναντήσωσι τοὺς συντρόφους αὐτῶν καὶ ἀδιαφοροῦντες.

Ἐν τούτοις, ἅμα ὡς οἱ ἵπποι δὲν ἐπορεύοντο πλεόν μεταξὺ δενδροστοιχιῶν, ἤρξαντο χρεμετίζοντες· ἤλλαξαν εἶτα ὁδὸν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τινα ἀτραπὸν.

— Μὰ τὴν Ἀγίαν Βαρβάραν! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης ἐγκαταλείπων τὰ ἡνία, ἀναπνέω ἐλευθερώτερα ὑπὸ τὸν θώρακα τοῦτον ἢ ὑπὸ τὸ ράσον. Σὺ δέ, γενναῖέ μου Πομπεράν;

— ὦ! ἐγώ, ἀγαπητὴ αὐθέντα, τότε μόνον θ' ἀναπνεύσω ἀληθῶς ἐλευθέρως, ὅταν διαβῶμεν τὰ σύνορα.

Ὁ Βουρβόνος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ σείων αὐτήν:

— Δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ τεμαχίου τῆς μεμβράνης, ὅπερ φέρει τὴν βασιλικὴν σφραγίδα, εἶπε μειδιῶν, δυνάμεθα, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι καταδιώκομεν τὸν στρατάρχην, νὰ διαβῶμεν θαρραλέως τὸν Δοφινὲ καὶ τὴν Σαβοῖαν. Κατόπιν διὰ νὰ εὐρωμεν φιλικὸν ἄσυλον, θὰ πορευθῶμεν πρὸς τὴν Φράνς-Κοντέ καὶ θὰ φθάσωμεν τέλος εἰς Ἰταλίαν διερχόμενοι διὰ τῆς Γερμανίας. Εἰς καλὸν δρόμον εὐρισκόμεθα. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀρχηγέ!

[Ἐπιτεταλμένη]

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Γ'

*Ἀπροσδοκῆτος ἐκπληξίς διὰ τὸν Βελτίστσεφ.

Ὁ κ. Ἀντιζιστροφ αὐθημερὸν ἀνεχώρησεν ἐκ Πετροπόλεως. Ἡ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ Βελτίστσεφ συνταχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστολὴ ἀπεστάλη εἰς τὸν προορισμὸν τῆς.

Παρήλθον ἡμέραι τινές. Ὁ Πλάτων Βασιλεγεβιτς, ἐσκόπει νὰ πορευθῆ πρὸς γνωστὸν τοῦ τινος, ὑψηλὴν κατέχοντα θέσιν, ἵνα τῷ ἐπιδείξῃ τὴν ληφθεῖσαν προκήρυξιν, κυρίως δὲ νὰ μάθῃ μετὰ προφυλάξεως, ἂν συνελήφθη ὁ Κόροβοφ.

Εἶχε περατώσει ἤδη τὸν καλλωπισμὸν τοῦ οὗτος καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἀπέλθῃ εἰς τοῦ φίλου του, ὅτε αἴφνης εἰσῆλθεν, ἡ μᾶλλον εἰσώρησεν, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ ἡ Λιουδημίλα, ὠχρά, τεταραγμένη καὶ εἰς ἄκρον τεθορυβημένη.

— Συνελήφθη... ἐφυλακίσθη, ἐπρόφρεν αὐτὴ ἀσθμαίνουσα καὶ ἐρρίφθη ἄτονος ἐπὶ ἐδράνου.

Ὁ Πλάτων Βασιλεγεβιτς τοσοῦτον κατεπλόγη ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐμφάνισης τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς καταστάσεως, ἐν ἣ αὐτὴ διετέλει, ὥστε ἐκ πρώτης στιγμῆς μάλιστα δὲν ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ποῖος συνελήφθη;... Τί τρέχει; ἐτραύλισεν οὗτος θεωρῶν αὐτὴν δι' ἐρωτηματικῶν βλέμματος. Μήπως ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ;

— Ναί, ὁ σύζυγός μου... Χθὲς τὸ ἐσπέρας...

— Αἶ, καὶ τί τάχα; Σεῖς πρέπει νὰ χαίρεσθε διὰ τοῦτο καὶ ὄχι νὰ πικραίνεσθε. Δὲν καταλαμβάνω τί ἔχετε; μετὰ συμπαθείας εἶπεν οὗτος πρὸς αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της· ἡσυχάσατε πρὸς Θεοῦ καὶ ἐξηγήσατέ μου, τί τρέχει;

— Ἐρευαν... μοῦ ἔκαμαν κατ' οἶκον ἔρευαν, ἡ ἀστυνομία, εἶπεν ἡ Λιουδημίλα.

— Σοῦ ἔκαμαν κατ' οἶκον ἔρευαν; ἠρώτησεν ἐμβρόντητος ὁ Βελτίστσεφ.

— Ναί, εἰς τὴν οἰκίαν μου...

— Πρὸ πολλοῦ;

— Σήμερον τὸ πρωτ... Ἀμέσως...

Μ' ἐξύπνησαν, ἐγὼ ἐκοιμώμουν ἀκόμη ὅταν ἤλθον, καὶ ἠρεύνησαν ὅλην τὴν οἰκίαν, παντοῦ, παντοῦ!...

Ὁ Βελτίστσεφ με ἀπορίαν ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖαν αἰτίαν, ἐπὶ τέλους; ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐρεύνης; ἠρώτησεν οὗτος.

— Δὲν εἰζέυρω!... Κάποιος ὑποψίας ἔχουν... κάποια ἐπιστολή... Μὲ ἀνέκριναν...

— Καὶ περὶ τίνος σὲ ἀνέκριναν;

— Μὲ ἀνέκριναν ἂν συζῶ μετὰ τοῦ συζύγου μου, ἂν ἡμεθα χωρισμένοι πρὸ πολλοῦ, ἂν τὸν βλέπω τώρα; Ποῖαι εἶνε αἱ μετ' ἐκείνου σχέσεις μου, ἂν ἦνε ἐχθρική ἢ φιλική, καὶ τέλος... τέλος, πῶς διατηροῦμαι, ποῖα εἶνε τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα μου... Αὐτὸ εἶν' ἀνυπόφορον!... σκάνδαλον!... καταίσχυνη! με ἐξέλαβον ὡς παλακίδα! νευρικῶς ἀνέκραξεν ἡ Λιουδημίλα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐνόησεν ὅτι τὸ τελευταῖον ἴσως περιστατικὸν εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ταραχῆς καὶ δυσθυμίας τῆς. Ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ ὑστερικὴ αὐτὴ κατάστασις καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ Λιουδημίλα κατεπραύνη, προέβη μετὰ προφυλάξεως εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν.

— Πῶς γνωρίζεις ὅτι ὁ Κόροβοφ συνελήφθη; ἠρώτησεν οὗτος καθήσας ἀπέναντι αὐτῆς.

— Τὸ γνωρίζω... ἐκεῖνοι τὸ εἶπον.

— Διηγῆσου, παρακαλῶ, λεπτομερῶς, πῶς καὶ διατί σοὶ τὸ εἶπον τοῦτο;

— 'Ιδού, ἤρξατο στεναζούσα ἡ Λιουδμήλα, ἐκοιμώμην ἀκόμα... Ἡ ὄρα ἦτο δέκα περίπου... ἔξαφνα κτυπᾷ ὁ κώδων. Ἡ ὑπνρέτρια εἰσέρχεται καὶ λέγει, ὅτι μὲ ζητοῦν ἀστυνομικοὶ τινες ὑπάλληλοι καὶ θέλουν νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ἐνδυθῶ. Ἐξήλθον εἰς ὑπάντησίν των. Τρεῖς ἀνθρώποι μοῦ ζητοῦν συγγνώμην καὶ μοῦ λέγουν ὅτι ὀφείλουν νὰ μοῦ κάμουν ἐρωτήσεις τινάς... Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξάγει μίαν σημείωσιν καὶ μοὶ τὴν δείχνει. «σὰς εἶνε γνωστὸν αὐτὸ τὸ γράψιμον;» παρατηρῶ—βλέπω ὅτι εἶνε τὸ γράψιμον τοῦ Βαλεριανοῦ. «Τοῦτο λέγει, διευθύνεται πρὸς ὑμᾶς: δύνασθε νὰ τὸ ἀναγνώσετε καὶ μοὶ τὸ ἐπιστρέψετε ἀμέσως». Ἐγὼ ἀναγνώσκω καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐνοήσω περὶ τίνος πρόκειται. Γράφει ταχυγραφικῶς διὰ μολυβδοκονδύλου λέξεις τινάς, ὅτι ἡ τύχη του καθωρίσθη, ὅτι καθ' ἣν στιγμήν γράφει τὰς γραμμάς ταύτας, ἡ ἀστυνομία ἐκτελεῖ κατ' οἶκον ἔρευναν καὶ ἐτοιμαζέται νὰ τὸν ἀπαγάγῃ εἰς τὸ φρούριον, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐπανιδῆ πλεόν, ἀλλ' ὅτι πρὸ τῆς εἰς τὸ κότερον ἐξορίας του μοὶ ἀποστέλλει τελευταῖόν του χαιρετισμὸν καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν ἐνθυμῶμαι ἐνίοτε ἀνευ μομφῆς, ἀνευ πικρίας καὶ χολῆς. Αὐτὰ περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή. Τοὺς ἠρώτησα τί σημαίνει τοῦτο; μοῦ ἀποκρίνονται, «ὅτι καθ' ἣν ὄραν ἔκαμνον τὴν ἔρευναν οὗτος ἔγραφε τὴν σημείωσιν ταύτην καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ μοὶ τὴν ἐξαποστείλουν καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐκπληροῦσι τῶρα τὴν ἐντολήν του, κατόπιν δὲ λέγουν, συγγνώμην, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἔχομεν διαταγήν νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν σας». Ἦρχισαν νὰ συντάττουν πρωτόκολλον, τοῦ ἐπρότειναν ὅλας αὐτάς τὰς σκανδαλώδεις ἐρωτήσεις, καὶ... εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ὀνομάσω... ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ προστάτου μου... Ἐλαβον τὴν ὑπογραφήν μου, ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσω τῆς πρωτεύουσας, καὶ ὅτι ὀφείλω νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὴν πρῶτην πρόσκλησιν, ἀκολούθως ἐσφράγισαν ὅλα τὰ χαρτῖα καὶ ἔγγραφα μου, τὰ παρέλαβον ὅλα μαζὺ των καὶ ἔφυγον... Διατί συνελήφθη ὁ σύζυγός μου, δὲν ἠξέυρω· ἀλλὰ τί θὰ γείνη τῶρα μαζὺ μου; Τί ἔχω ἐγὼ νὰ κάμω ἐδῶ;... καὶ εἰς τί ἐνέχομαι;...

Ὁ Βελτίστσεφ κατέστη πελιδνός ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς φρίκης, καὶ συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς ἠγέρθη βραδέως τοῦ καθίσματός του.

— Ὅλα τὰ ἔγγραφα τὰ ἐσφράγισαν καὶ τὰ πήραν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, τὰ ἐσφράγισαν...

— Ὅλα; ἐπανέλαβε τονίζων τὴν λέξιν.

— Ὅλα, μέχρις ἐνός.

— Καὶ... καὶ τὰ ἰδικά μου ὠσαύτως εἶνε μαζὺ;

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἐπήραν...

— Χμ... Σοῦ ἔκαμαν καμίαν ἐξέτασιν δι' αὐτά;

— Ὅχι, τίποτε δὲν ἠρώτησαν, ἀλλ' ἀπλῶς τὰ ἔλαβον μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα χαρτῖα. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ μὴ τὰ δώσω, ἐζήτησα νὰ μοῦ τ' ἀφήσουν, ὅτι εἶνε τάχα

ξένα καὶ μοῦ τὰ ἔδωσαν νὰ τὰ φυλάξω, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουσαν καὶ τὰ ἐπήραν ὅλα, ὅλα! Ἐκεῖ, εἶπον, θὰ τὰ ἐξετάσωμεν πλεόν!

Ὁ Πλάτων, ὑπεχώρησε κατὰ ἓν βῆμα ὡς δηχθεῖς.

— Πῶς;! ἀνεφώνησεν οὗτος, δὲν ἤθελος νὰ τὰ δώσης, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τ' ἀφήσουν;

— Ναί, τοὺς παρεκάλεσα, καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐπεβεβαίωσεν αὐτῇ, μὴ κατανοοῦσα τὴν αἰτίαν τοῦ αἰφινιδίου τούτου τρόμου καὶ τῆς ταραχῆς.

— Ταλαίπωρε! βλάξ! διὰ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεών σου ἔδωσες εἰς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἰδικιέραν σπουδαιότητα, ἠνάγκασες ἴσως τοὺς κυρίους ἐκείνους νὰ νομίσουν ὅτι εἰς τὰ χαρτῖα ταῦτα κρύπτεται ἰδιαίτερόν τι, ἔκαμες ὥστε εἰς αὐτὰ νὰ στραφῇ ἡ ἰδιαίτερα προσοχή των! Θεέ μου! Δὲν ἐνόησες μὲ ποίους εἶχες νὰ κάμης;

— Ἀχ! νευρικῶς ἐκίνησε τὴν χεῖρα ἡ Λιουδμήλα, ποῦ νοῦς κατ' ἐκείνην τὴν ὄραν νὰ σκεφθῶ... Μὲ κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου, ἐκ τοῦ ὕπνου, δὲν ἐννοοῦσα μάλιστα περὶ τίνος πρόκειται, ὥστε δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὰ χάσω καὶ νὰ κάμω καμίαν ἀπροσεξίαν!

Ὁ Βελτίστσεφ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν κόμην του καὶ συλλογισμένος περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐν τούτοις οἱ μῦς τοῦ προσώπου του πλησίον τῶν χειλέων συνεσπᾶντο σφοδρῶς.

— Λοιπόν, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα! μετὰ τρομῶδους γλώσσης καὶ σαρκαστικοῦ μειδιάματος ἐπρόφερεν οὗτος σταματήσας πρὸ αὐτῆς καὶ ὑποκλινόμενος εἰρωνικῶς, νομιζῶ, ὅτι δυνάμεθα τῶρα νὰ συγχαρῶμεν ἀλλήλους!

Ἐκείνη, ἀντὶ ἀπαντήσεως προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἔντρομα καὶ ἀμφίβολα ὁματά της.

— Ναί, νὰ συγχαρῶμεν... ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ συγχαρῶμεν ἀλλήλους! συγχερατημένως, ἀλλὰ μετ' ἐνδομύχου, ὀργίλου ἐρεθισμοῦ, ἐξηκολούθησεν οὗτος θεωρῶν αὐτήν. Τὰ ἐκαταφέραμεν μιὰ χαρὰ! Τῶρα, φρονῶ, ὅτι τὰ ἔγγραφα εὐρίσκονται ἤδη εἰς «τὰς πιστοτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας χεῖρας». Ἐφροντίζετε, βλέπετε, τόσον, ὥστε νὰ πέσουν εἰς «πιστὰς χεῖρας», καὶ λοιπόν, χαρῆτε! αἱ προσπάθειαι σας ἐπληρώθησαν. Τῶρα, ἂν ὅλη ἡ ὑπόθεσις φανερωθῇ; ἂν ἐγὼ πρόκειται νὰ καταστραφῶ, τότε καὶ σὰς δὲν θὰ σὰς λυπηθῶ, καὶ πρέπει νὰ καταστραφῆτε καὶ σεῖς μαζὺ, ὡς συμμέτοχος... Ναί, τοῦτο εἶνε ἀληθές, ὡς συμμέτοχος! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦνε ὅτι καὶ ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, καὶ ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, καὶ ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα καὶ ὁ Βαλεριανός Ἀλεξέγεβιτς, ὅλοι μας εἰς μίαν σιδηρᾶν ἀλυσσον θὰ κάμωμεν τὸν περίπατόν μας εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βλαδήμερσκ... Σὰς εὐχαριστῶ καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς σας συγχαίρω διὰ τὸ ἀξίολογον τοῦτο τέλος! Καὶ ὑπεκλίθη ἀπαξ ἔτι ὁ Βελτίστσεφ πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Λιουδμήλα ἔκλαιε πικρῶς, καλύ-

πτουσα τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας καὶ τὰς πυγμὰς πρὸς τὰ κάτω, ἴστατο ἐν σιωπῇ ἐνώπιον αὐτῆς, τὴν ἐβλεπεν ἡμιστραμμένος, μὲ βλέμμα πλήρες μίσους.

Ἡ σιγή, διακοπτομένη μόνον ἐκ τῶν ἠρέμων θρήνων, διήρκεσεν ἐπὶ τινα καιρόν.

— Βεβαίως, ἐπὶ τέλους εἶπεν οὗτος συγχερατημένως, δὲν εἰμποροῦν παρὰ νὰ σὰς ἀνακρίνουν ἀκόμη, εἰμπορεῖ νὰ σὰς ἐρωτήσουν, τί ἔγγραφα εἶνε αὐτὰ καὶ πῶς εὐρέθη εἰς χεῖράς σας, ὁ διὰ χειρὸς τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου μου γραφεὶς κατάλογος; Τί θὰ ἀπαντήσετε σεῖς;

Ἡ Λιουδμήλα σιγῶσα ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Σὰς ἐρωτῶ, τί θὰ ἀποκριθῆτε εἰς τοῦτο; ἐπιμόνως ἐπανέλαβεν ὁ Πλάτων διὰ μᾶλλον σταθερᾶς καὶ μεταλλικῆς φωνῆς.

— Δ... δὲν ἠξέυρω... θὰ σκεφθῶμεν... διδάξατέ με! ἐν μέσῳ τῶν θρήνων τῆς ἐπρόφερην ἡ κυρία Κόροβοφ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγέλασε διὰ βεβιασμένου καὶ ὀργίλου γέλωτος.

— Ναί!... Τοῦτο μὰς ἔμενε ἀκόμα, χαιρεκᾶκως ἔσκωψεν οὗτος, ἀνθρώπον, τὸν ὅποιον κατεστήσατε δούλόν σας, ἠπειλήσατε πάντοτε νὰ πνίξετε εἰς ἓνα κουταλάκι νερό, θέλετε νὰ σὰς διδάξῃ τῶρα πῶς νὰ ἀπαλλαγθῆτε, καὶ νὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ παρηγορηθῆτε εἰς τὸ μέλλον, ὅτι θὰ μὲ κρατῆτε αἰωνίως εἰς τὰς χεῖράς σας ἀπειλοῦσά με ἀενάως! Πόσον εἴσθε μεγαλόφρων, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα!... Πόσον εἴσθε μεγαλόφρων!

Ἀνεσκίρτησεν αὐτὴ ὡς πληγεῖσα γαλῆ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν διὰ τοῦ πρασίνου, φωσφορικοῦ φωτός, ὅπερ ἀνεφαίνετο ἐκάστοτε εἰς τὸ βλέμμα τῆς εἰς στιγμὰς ἐσωτερικῆς λύσεως.

— Μὴ με περιγελάτε! ἀσθμαίνουσα ἐπρόφερν αὐτὴ διὰ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων τῆς, ἰσχυρῶς ἀρπάζουσα τὴν χεῖρά του, μὴ περιγελάτε... Μάθετε ὅτι, ἂν ἀπολεσθῶ ἐγὼ, θὰ συναπολεσθῆτε καὶ σεῖς μαζὺ μου!... Ἐνταῦθα ὁ ὄλεθρος εἶνε γενικός!... Σκεφθῆτε πῶς νὰ σωθῆτε σεῖς... Διδάξατέ με, βοηθήσατέ με, καὶ ἐγὼ, ἴσως ἀκόμη σὰς σώσω... Δὲν θὰ ἐξετάσωσι μόνον ἐμέ. Δυνατὸν νὰ ἐξετάσουν καὶ σὰς, ἀλλὰ καὶ μόνον σὰς;... Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τρίτος... Σκεφθῆτε... Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τί θὰ ἀπαντήσωμεν! Δὲν πρέπει νὰ περιπλεχθῶμεν!...

Ἡ τελευταία αὐτῆ ὀρμή, ἀφώπλισε καὶ κατέστησε σκεπτικὸν τὸν Βελτίστσεφ. Ἐνόησεν οὗτος ὅτι, πράγματι, ὀφείλουν νὰ συνεννοηθῶσι προηγουμένως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνωι τὸν καιρόν των, ὅτι πρέπει ὅσον τάχιον νὰ σκεφθῇ νὰ ἐφεύρῃ, νὰ στοχασθῇ ἀπλοῦν τι, φυσικόν, ἀλλὰ μετὰ τὸσαύτης ἐπιδειξιότητος, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐμπεύρων ἀνακριτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Μετὰ τελευταίαν ἀπόπειραν ἠρωϊκῆς, ἀλλ' ἀνωφελοῦς ἀντιστάσεως, ἡ δυστυχῆς ἔλαφος, προσβληθεῖσα ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἐπέσεν ὑπὸ βολὴν καρβίνου, ἣν ἔρριψε κατ' αὐτῆς ὁ κόμης Δεβεζαί. Αἱ σαλπιγγες ἐπαίανισαν τὸν θάνατον καὶ εἶτα τὸ διαμέλισμα. Τριακοντὰς δ' ὑλοτόμων καὶ ἀνθρακῶν ἔδραμον ἀπὸ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ δάσους, ὅπως ἴδωσι τὸ ὄρατον καὶ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ τινες γυναῖκες. Ὁ διαμελισμὸς τοῦ θηράματος ἦτο περὶ τὸ τέλος, ὅτε ὁ κ. Δεβεζαί ἠσθάνθη χεῖρα τεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἡ χεὶρ ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς εὐγενῆ ἐξηκοντούτην, ἀγαμον, πλουσιώτατον, καλούμενον ἱππότην Δελουσύ, ὅστις ἔνεκα τῶν ἀγῶν ἐλαφρῶν αὐτοῦ ἠθῶν εἶχεν ἀποκτήσει οἰκτρὰν διασημότητα καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. Οἱ πατέρες καὶ οἱ σύζυγοι ἐκλείδωνον τὰς θυγατέρας καὶ τὰς συζύγους τῶν μὲν ἐβλεπον αὐτὸν μακρόθεν ἐρχόμενον. Αἱ συνεταὶ ὁμῶς αὐταὶ προφυλάξεις δὲν ἐκώλυσαν τὸν κ. Δελουσύ νὰ σκορπίσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ — καθ' ἃ τούλάχιστον ἐφημιζέτο — τόσους νόθους, ὅσους εἶχε γεννήσῃ καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΕ', ὁ προσφιλέτης προσεπιλεγόμενος, οὗ ἡ βασιλικὴ καὶ φιλογύνης μνήμη, ἔστω αἰώνια, ἡ ὅσους ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ, ἡ ἄλλη ἐκείνη οὐχ ἤσπον διάσημος μεγαλειότης, ὅστις

Ἐπειδὴ καὶ κατάρθωσε ν' ἀρέσῃ
Εἰς τὰ καλὰ τῆς χώρας του κορίτσια,
Εἶχανε χίλια δίκρα ὅσοι ἦσαν
Ἐπὶ τοῦ πατέρα νὰ τὸν λένε...

Ὁ ἱππότης ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός. Εἶχε τὴν ρίνα παχεῖαν, τὸ μέτωπον προέχον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, χρώματος καθαρωτάτου φαιοῦ, τὰ χεῖλη λάγνα... Ταῦτα δὲ καθίστων αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τοὺς σατύρους, ὡς παριστῶσιν, αὐτοὺς οἱ καλλιτέχναι. Γινώσκωμεν δ' ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἠθικῶν ιδιοτήτων, ἡ ὁμοιότης αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἡμιθέους ἐκείνους ἦτο μείζων ἔτι.

Ὁ κύριος Δελουσύ ἔθιξε τὸν ὄμον τοῦ κ. Δεβεζαί.

— Τί θέλετε, ἱππότα; ἠρώτησεν οὗτος.

— Θέλω νὰ σὰς δεῖξω κἄτι τι.

— Τί;

— Τὴν ὠραιότεραν κόρην τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, φίλτατέ μοι κόμη.

Ὁ κ. Δεβεζαί ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Πάντοτε ὁ ἴδιος!... ἀνέκραξεν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου!

— Δὲν σκέπτεσθε ἄλλο τι ἢ μόνον τὰ ὄρατα κορίτσια!

— Καὶ τὰς ὠραίας γυναῖκας, φίλτατέ

μοι. Ἐκτὸς αὐτῶν δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

— Αἰρετικέ!

— Θεὸς μου εἶναι ὁ ἔρω, οὐδέποτε δὲ εἶχε λατρευτὴν θρεμότερον ἐμοῦ.

— Εἶναι ἀληθές, διότι δὲν παραλείπετε εὐκαιρίαν νὰ καύσετε ὀλίγον θυμίαμα εἰς τὸν βωμὸν του. Ἐπὶ τέλους, ἐπιμένετε ὅτι ἀνεκαλύψατε ἕν τέρας καλλοσύνης;...

— Κομμάτι διὰ βασιλέα, φίλτατε κόμη.

— Εἰς τοῦτο τὸ δάσος;

— Δύο βήματα μὲν ἀπὸ ἐδῶ.

— Τότε Ἀμαδρουάδα τινά.

— Ἀμαδρουάδα μὲ φουστάνι ἀπὸ βαμβακόπανον, μὲ πέδιλα καὶ μὲ σκουφὸν στρογγύλον.

— Μίαν χωρικὴν;

— Χωρικὴν ἢ πριγκίπισσαν ὀλίγον ἐνδιαφέρει... Ἀφροδίτην!... Ἀφροδίτην σωστήν!...

Οὐδὲν φαιδρότερον ἢ ὁ μυθολογικὸς ἐνθουσιασμὸς τοῦ γέροντος ἀκολάστου, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλου καὶ ἡ ρις ἐσπασμῶδει ἐκ τῆς λαγνείας. Ἐλεγε τὰ χεῖλη του, ὡς λαίμαργος ὄσφραϊνόμενος ὕδνα. Ὁ κόμης ἐμειδίασε, βλέπων τὴν στάσιν ταύτην τοῦ γέροντος Φωβλάς, καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι ἱππότα, δεῖξάτέ μοι τὴν Ἀφροδίτην... δὲν θὰ δυσαρστηθῶ, ἂν μάθω ὅτι ὑπάρχουν θεαὶ εἰς τὰ κτήματά μου.

Ὁ κ. Δελουσύ, λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κόμητα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθετε.

Ἐφερε δ' αὐτὸν δέκα περίπου βήματα μακρὰν τοῦ ὀμίλου τῶν κυνηγῶν καὶ δεῖξας διὰ τῆς λαβῆς τῆς μαστιγῆς του νέαν χωρικὴν, ἣτις ὀλίγον τι μακρὰν τῶν ὑλοτόμων καὶ τῶν ἀνθρακῶν ἔμενε μόνη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στελέχους δένδρου τινός, προσέθετο:

— Παρατηρήσατε καὶ εἰπέτε μοι τὴν γνώμην σας.

— Διάβολο! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ὁ κ. Δεβεζαί.

Ἡ ἱππότης ἐμειδίασε θριαμβευτικῶς καὶ ἐψιθύρυσεν:

— Γνωρίζω ἐγώ, φίλτατέ μοι... ἡ ἔξις! ἡ μεγάλη ἔξις!... χωρὶς νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχω καὶ καλαισθησίαν...

Ὁ κόμης Δεβεζαί δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς χωρικῆς ἐκείνης, ἐφ' ἧς ὁ ἱππότης εἶχεν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του.

ΙΑ'

Σωσάννα.

Δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν. Ὁ γέρον ἱππότης Δελουσύ ἦτο ἐντριβέστατος περὶ τὴν γνώσιν τῶν γυναικῶν. Μόνον αἱ ἀνακρεοντικαὶ καὶ μυθολογικαὶ συγκρίσεις του δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ νέα χωρικὴ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποδείξῃ εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἦτο θελκτικωτάτη. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὁμοιότητα εἶχε πρὸς τὸ ἐλαφρότατον ἡμισυ τοῦ χωλοῦ Ἠφαίστου. Ὅτε ἡ Ἀ-

φροδίτη ἐξῆλθε γυμνὴ ἐκ τοῦ θαλασσίου ἀφροῦ, ἡ μακρὰ αὐτῆς κόμη, ἐφ' ἧς ἠκτινοβόλου, ἠνωμένοι μετὰ τῶν σταγόνων τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος, οἱ μαργαρίται, ἐδανείσθη ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ χρυσοῦν χρῶμα τῆς.

Ἐν τούτοις, ἡ χωρικὴ ἦτο μελαγχροινὴ, μελαγχροινὴ ὡς θυγάτηρ τῆς Ἀραβίας, ὡς ἡ νύξ, ὡς ἡ Ἀνδαλουσία τοῦ Δεμυσσέ. Ἡ κόμη αὐτῆς, αἱ ὀφρυς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν μαῦροι. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἠλιοκάς, ἡ ὄσφυς τῆς λεπτοφυῆς καὶ ραδινη ἐφάνετο θαμασίως ὑπὸ τὸ χονδροειδὲς ὕφασμα τοῦ περιστηθίου τῆς. Ὁ κερύφαλος αὐτῆς, ἐκ διπλοῦ ὕφασματος, μὲν συνεκράτει τὴν πυκνὴν καὶ ἀπαλὴν κόμην τῆς, ἧς ἀπήστραπτον αἱ κυναὶ ἀνταύγεια. Ἡ ἠλιοκάς χεὶρ τῆς ἦτο θελκτικωτάτη. Τὰ πέδιλα, καλυπτόμενα κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπὸ τεμαχίου ἀρνοδορᾶς, ἦσαν πολὺ μεγάλα διὰ τοὺς μικροὺς πόδας τῆς. Ἐν ὀλίγοις, ἦτο θελκτικωτάτη νεανίς, θαυμασίον πλάσμα... Ἀλλ' Ἀφροδίτη, ὄχι... δεκάκις ὄχι.

Ὁ κύριος Δελουσύ ἐφάνη, ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, εὐαρεστούμενος νὰ παρατηρῆ τὸν θαυμασμὸν τοῦ κ. Δεβεζαί, ὃν αὐτὸς ἐκεῖνος εἶχε προκαλέσῃ. Εἶτα θίξας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ κλείσας τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν εἶπεν:

— Ἐ;

— Ὁραία, ὠραιότατη! ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Δὲν εἶναι ἀληθές; Ἀλλ' ἀγαπητέ μοι, πρέπει νὰ τὴν γνωρίζετε;

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὴν βλέπω.

— Ἀληθῶς;

— Σὰς βεβαιῶ.

— Παραδόξον.

— Διατί;

— Διότι εἴμεθα εἰς τὰ κτήματά σας, καὶ ἡ ἀγροτικὴ αὐτῆ θεότης πρέπει νὰ ἦναι θυγάτηρ τινός ἐκ τῶν ἐπιστατῶν σας, τῶν ὑλοτόμων ἢ τῶν ἀνθρακῶν.

— Δυνατόν, καὶ πιθανόν μάλιστα! ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ γνωρίζω προσωπικῶς πάντας τοὺς κατοικοὺς τῶν γαιῶν καὶ τῶν δασῶν μου.

— Ἐχετε ἀδικον, ἀγαπητέ μοι, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις... Τί διάβολον! ὅταν ἔχη κανεὶς ἕνα θησαυρόν, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ... Ἄ! διάβολο! ἂν ἡ κόρη ἦτο ἐκ τῶν ὑποτελῶν μου!...

— Ὅα ἐπαναφέρετε ἐν μέσῳ 1820, τὸ μέγιστον τῶν τιμαριωτικῶν δικαιωμάτων; ἠρώτησεν ὁ κόμης γελῶν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί... καί, λόγον τιμῆς, θὰ καθίστων εἰς τὴν θελκτικὴν ταύτην χωρικὴν τὴν ὑποτελείαν τῆς γλυκυτάτην. Ἀλλ' ἐδῶ, ἀγαπητέ μοι κόμη, εἴμεθα εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ οὐδέποτε θὰ παρεξέτρεπόμεν ἄχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ κυνηγήσω εἰς τὰς γαίας σας.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὴν νεανίδα, ἣτις προσέχουσα εἰς τὸ διαμέλισμα, δὲν ἐνόησεν ὅτι παρατηρεῖτο μετὰ τῆς ἐπιμονῆς.

— Ὅθ μάρω τὸ ὄνομα τοῦ ὄραίου αὐτοῦ πλάσματος, ἐπιθύρισε ὁ κόμης, καὶ ἐφώνησεν :

— Ραμέ! ... Ραμέ! ...

Κυνηγός, φέρων τὴν οἰκοστολὴν τοῦ κόμητος, ἔσπευσε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

Ἡ χωρική, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ κ. Δεβεζαί, ἀνεσκίρτησεν, ἐγένετο πορφυρά, ἀλλὰ δὲν κατέλιπε τὴν παρὰ τὸ στέλεχος θέσιν τῆς.

— Ραμέ, εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί, δεικνύων αὐτῷ τὴν νεάνιδα· ἡξέυρεις τὸ ὄνομα τῆς κόρης ἐκείνης;

Ὁ κυνηγός παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ἔδειξεν αὐτῷ ὁ κόμης, καὶ πονηρὸν μειδίαμα, κατασταλὲν ἀμέσως, διέστειλε τὰ χεῖλη του.

Τὴν γνωρίζω πολὺ καλά, κύριε κόμη.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Σωσάννα.

— Τὸ ἐπώνυμόν τῆς;

— Γκιλλώ. Σωσάννα Γκιλλώ.

— Ὁ πατήρ τῆς δὲν εἶναι ὑλοτόμος μου.

— Ἦτο, κύριε κόμη.

— Πῶς ἦτο; Δὲν εἶναι πλέον;

— Ἀπέθανεν ὁ δυστυχῆς τώρα καὶ δύο χρόνια.

— Καὶ τοῦ κατοικεῖ τώρα ἡ κόρη;

— Διακόσια βήματα ἀπὸ ἐδῶ, κύριε κόμη. Νὰ ἡ στέγη τῆς καλύβας τῆς, ἐκεῖ κάτω, δεξιᾶ, ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα.

— Μὲ ποῖον κατοικεῖ;

— Μόνη.

— Μόνη;

— Θεέ μου! ναί, κύριε κόμη. Ἡ μητέρα τῆς ἐτάφηκε πρῶτα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς. Δὲν τῆς ἔμειναν οὔτε ἀδέλφια, οὔτε ἀδελφάδες, οὔτε συγγενεῖς.

— Ἀλλὰ πῶς ζῆ; Ἐχει τίποτε;

— Μὲ τὰ χέρια τῆς. Ἐργάζεται διὰ τοὺς ξυλάδες καὶ τοὺς καρβουνάρους.

— Δυστυχῆς! ἐπιθύρισε ὁ κόμης. Εἶτα προσέθετο γεγονοῖα τῇ φωνῇ:

— Εἶναι φρόνιμη;

Ὁ κυνηγός ἐμειδίασεν αὐτὸς εἰρωνικῶς καὶ εἶπεν:

— Φρόνιμη! ... λέγουν ὅτι εἶναι φρόνιμη, κύριε κόμη. ... Ἀλλὰ. ... διάβολε! μία τόση εὐμορφὴ κόρη, δίνει ὑποψίας.

Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ πλείονα. Ὅθεν ἀπέπεμψε τὸν κυνηγόν, ὅστις ἀπερχόμενος εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου εὐχαριστημένου ἐν τῇ πονηρίᾳ του. Ἀλλὰ πόθεν προήρχετο ἡ τοιαύτη δυσοίανος εὐχαριστίας; Δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ τὸ μάθωμεν.

Ὁ γέρον ἰππότης Δελουσύ εἶχεν ἀκούσῃ τὴν προηγουμένην συνδιάλεξιν ταλαντευόμενος ἐπὶ τῶν κνημῶν του καὶ παίζων μετὰ τῆς λαβῆς τῆς κυνηγετικῆς μαστιγῆς του

— Φίλτατέ μοι, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα, μορφαζὼν ὡς σάτυρος, εἰξεύρω κάλλιστα τί σκέπτεσθε.

— Εἰξεύρετε τί σκέπτομαι; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Βεβαιότατα.

— Τότε τί σκέπτομαι!

Ὁ ἰππότης, ἀντιἀπαντήσεως, ἤρξατο συρίζων τὸ γνωστότατον ἄσμα τοῦ Δικαιώματος τοῦ αὐθέντου.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀγαπητέ μοι ἰππότη, εἶπε μετὰ ταῦτα, σεῖς, ὁ ὁποῖος οὐδὲν ἀγνοεῖτε, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι εἶμαι νυμφευμένος καὶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου.

— Ἄ! καὶ τί σημαίνει τοῦτο; ἀπήντησεν ὁ γέρον ἀκόλαστος. Ὅθ ἦτο κάκιστος πετεινός, ὁ ἀρκοῦμενος εἰς μίαν μόνην ὄρνιθα.

Καὶ οὐδὲν ἐλέγχθη πλέον...

Ἡ Σωσάννα Γκιλλώ εἶχε γίνῃ ἀφαντος ὀπισθεν τῶν δένδρων καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν καλύβην αὐτῆς ἄγουσαν. Ἡ θήρα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἵππευσαν αὐτὸς καὶ ἔλαβον τὸν δρόμον τοῦ πύργου.

Ἐπανευρίσκομεν αὐτοὺς τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας. Τὸ ἐστιατόριον ἦτο φωταγωγημένον. Τὸ γεῦμα, ἐπὶ μακρὸν παραταθέν, ἦτο περὶ τὸ τέλος. Οἱ γενναῖοι οἶνοι, ὧν εἶχε γίνῃ κατάχρησις, εἶχον ἀνάψῃ καὶ τὰς συνετωτέρας κεφαλὰς καὶ συνταράξει καὶ τὰ ἐδραιότερα πνεύματα. Ὁ κ. Δεβεζαί εἶχεν ἀποπέμψῃ τοὺς ὑπηρέτας, ὅπως ἡ συνομιλία μείνῃ ἐλευθέρα μέχρις ὅλης τῆς ἐπιθυμητῆς ἀκολασίας, εἰς ἣν οἱ ἀγαθοὶ ἐκείνοι εὐπατρίδαι, ὧν ἡ φαιδρότης ὀφείλετο εἰς τοὺς ἰσπανικοὺς οἶνους, ἐρρίφθησαν κατακέφαλα.

Τὰς περὶ κυνηγιῶν διηγήσεις, τὸ ἀναπόφευκτον συμπλήρωμα παντὸς γεύματος κυνηγῶν, διεδέχθησαν ἀχαλίνωτοι καὶ σκανδαλώδεις ὀμιλίαι.

Οὐδεὶς τῶν ἐντίμων Τουραϊνῶν ὑπῆρχε —κατὰ τὸ λέγειν των—μὴ ὧν ἀπόγονος τοῦ Φωβλάς καὶ κληρονόμος κατ' εὐθεῖαν γραμμῆν τοῦ Δὸν Ζουάν, — τῶν τριῶν διασημοτέρων γυναικοθηρῶν τῶν μυθιστορημάτων. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐξαιρετοὶ σύζυγοι, ἀξιοσέβαστοι οἰκογενειάρχαι, ἐγκαταλιπότες πρὸ πολλοῦ τὰς θυελώδεις τῆς νεότητος τρέλλας, οὔτινες καθ' ἐκάστην κυριακὴν καὶ ἑορτὴν συνώδευον τὰς συζύγους των εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, συνετίζοντες διὰ τῆς εὐσεβοῦς συμπεριφορᾶς των τοὺς τε χωρικοὺς καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν κτημάτων των ... Καὶ ὅμως, οἱ τὰ ἦθη πατριαρχικὰ ἔχοντες οὗτοι ἄνθρωποι, ἐξαφθέντες ἐκ τῆς ἀφθόνου πόσεως τοῦ Ξερές, τοῦ Ρῶτα καὶ τοῦ Πακκαρέττου, ἔλεγον πνευματωδέστατα τὰς ἀσεμνοτέρας παραδοξολογίας.

Ὁ ἰππότης Δελουσύ εὐρίσκετο ἐν τῷ στοιχείῳ του. Ἡ καλῶς ἀποκτηθεῖσα ἐπὶ ἀνηθικότητι φήμη του καὶ ὁ μυθικός ἀριθμὸς τῶν νόθων τέκνων του ἔδιδον αὐτῷ τὸ δικαίωμα ἀναμφισβητήτου κυριαρχίας. Ἦκουον αὐτοῦ πάντες μετὰ σεβασμοῦ, ἐπιπροτιμῶντες καὶ εἰς τοὺς ἐλαχίστους λόγους του.

Ἐβασίλευεν!

Μόνος, ἐν μέσῳ πάντων τῶν προσκεκλημένων, ὁ κ. Δεβεζαί δὲν συμμετεῖχε τῆς ἀκολαστοῦ ἐκείνης συνομιλίας. Οὐχὶ διότι ἦτο νηφαλιώτερος τῶν ἄλλων, ἢ

προσεποιεῖτο ἐπιφυλακτικότητᾳ γελοῖαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ διότι ὁ νοὺς του ἦτο ἀλλαχού.

Ποῦ;

— Θεέ μου! καὶ διατί νὰ τὸ ἀποκρυψώμεν;

Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος βαλέτω κατ' αὐτοῦ τὸν λίθον.

Ὁ νοὺς αὐτοῦ ἐπλανᾶτο ἐν τῷ δάσει, ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐπὶ τῶν γλοερῶν ὀχθῶν τοῦ μικροῦ τεναχίου, ἀναζητῶν ἐν μέσῳ τοῦ φυλλώματος τὴν στέγην τῆς καλύβης, ἐν ἣ ἡ Σωσάννα Γκιλλώ ἐβίου μόνη. Πόθεν δὲ προήρχετο ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις; Ὁ κόμης ἠγάπα τὴν κόμησσαν Μαργαρίταν, ἠγάπα δ' αὐτὴν ἀποκλειστικῶς καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ἡ μελαγχροινὴ ἐκείνη κόρη, ἡ μελανόφθαλμος, ἣν εἶδεν ἐπὶ μίαν καὶ μόνην στιγμὴν, εἶχεν ἐξεγείρει τὰς αἰσθήσεις του, εἶχεν ἀρυπνίσει ἐν αὐτῷ ἄπασσαν τὴν ὄρμην τῶν ἐπιθυμιῶν.

Ἐν μέσῳ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου θορύβου, ὃν παρήγον τὰ συγκρούμενα κύπελλα, αἱ ὀξεῖαι φωναὶ καὶ τὰ ἄσματά, ὁ κόμης ἔβλεπε μόνον τὴν εἰκόνα τῆς Σωσάννης Γκιλλώ. Σατανικός καὶ διαρκῆς ἀντικατοπτρισμὸς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὰ χονδροειδῆ ἐκείνα φορέματα, ἀτινα μάτην προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσι τὴν θελκτικὴν αὐτῆς καλλονὴν· οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὸν ἐκ χονδροῦ πανίου στρογγύλον κεκρύφαλον καὶ τὰ ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος περιστήθιον καὶ ἐσθῆτά τῆς· ἀλλ' ὑπὸ τὴν περιβολὴν τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος, πρὸς ἣν ἐν τῇ εἰκονικῇ γλώσσῃ του εἶχε συγκρίνει αὐτὸν ὁ ἰππότης Δελουσύ:

Γυμνή—γυμνὴ 'ς τὸ περιγιάλι,
Ὡτὰν τὴν Ἀφροδίτη καθισμένη,
Χάριν τοῦ Ἀπελλῆ, τοῦ Κλοσμέν,
Σὰν μάρμαρον ἀπὸ σάρκα ἐφαινότου,
Τὶ πρᾶγματα ἐξ' αἶσα, 'ς τὴ θεῖα
Γυμνότητά τῆς!.. Ὅταν ἐστρεφότου...
Κάθε στροφῇ τῆς ἄκουε νὰ ψάλλῃ
Τῆς εὐμορφῆς τὸν ὕμνον... Τί μαγεία!..
Καὶ ὅταν 'ς τὴν ὀλότρομη ἀκτῖνα
Τοῦ φεγγαριοῦ, τὰ κύματα ἐκείνα
Τὴν ἄμμο ἐφιλοῦσαν... Ὡ! τί θεῖα
Χάρι ἢ κινήσε τῆς εἶχαν τότες!..
Εὐμορφῇ πρώτη, ἀνάμεσα 'ς τὰς πρώτας!

Ἡ ὀπτασία ἦτο θελκτικωτάτη· ἀλλ' οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ὑπάρχει στιγμὴ τις καθ' ἣν καὶ αὐτὴ ἡ ἡδονή, ὅταν παρατείνεται λίαν, καθίσταται ἀλγεινὴ. ... Ἡ στιγμὴ ἐκείνη εἶχεν ἐπέλθῃ διὰ τὸν κύριον Δεβεζαί. Ἡθέλησεν, ἀλλὰ ματαιῶς, ν' ἀποδιώξῃ τὴν ἡδονικὴν ὀπτασίαν, ἥτις τὸν ἐπολιόρκει. Ἡ ὑπερεξημμένη φαντασία του δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ τὴν μεθυστικὴν εἰκόνα τῆς μελαγχροινῆς χωρικής, λαβοῦσαν τὴν μορφήν τῆς λαγοντέρας Βακχίδος. Τρὶς ὁ κύριος Δεβεζαί ἐπλήρωσεν ἀλλεπκλήλως τὸ κύπελλόν του καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀπνευστί. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ μέθη τοῦ οἴνου θ' ἀπεδίωκε τὴν μέθην τῶν πόθων· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἢ ν' αὐξήσῃ κατὰ τινὰς βαθμοὺς τὴν θερμότητα τοῦ εἰς τὰς φλέβας του κυκλο-

φοροῦντος ὑγροῦ πυρός. Μετέβαλε τὸ πύραυνον εἰς κλίβανον. Προσεπάθησε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον οἱ περὶ αὐτόν. Ἐν τῇ ἠθικῇ καταστάσει, ἐν ἣ εὐρίσκετο, μία οἰαδῆποτε διασκέδασις θά ἦτο δι' αὐτόν ἀνεκτίμητος.

Ὁ ἰππότης Δελουσοῦ διηγεῖτο ἀνέκδοτόν τι τῆς νεότητός του, οὐτινος ἡμεῖς ἀρκούμεθα νὰ ὑποδείξωμεν δι' ὀλίγων λέξεων τὸ θέμα. Αἱ λεπτομέρειαι θὰ εἶχον τὴν θέσιν των ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ἰακώβου Καζανόβα τοῦ Σέγγατ, τοῦ κυνικοῦ καὶ διασήμευ τυχοδιώκτου· ἀλλ' ἡ αἰδῶς ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθῆκον νὰ τὰς ἀποσιωπήσωμεν.

Παραδόξον τῇ ἀληθείᾳ! Τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο, μία τῶν πολυαριθμῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος τοῦ κ. Δελουσοῦ εἶχεν ἔκτακτον ἀναλογίαν πρὸς τὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θέσιν τοῦ κόμητος Δεβεζαί καὶ περιελάμβανεν ὀλεθρίαν διδασκαλίαν, ἣν ὁ κόμης ἔμελλε δυστυχῶς νὰ ἐπωφεληθῇ!

IB'

Ἡ καλύβη τῆς Σωσάννης.

Ὁ κ. Δελουσοῦ διηγεῖτο, ὅτι ἐπανελθὼν ἐσπέραν τινα ἔκ τινος ἐκδρομῆς εἰς Τούρ, ἐστάθη ὅπως διανυκτερεύσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λευκοῦ Ἴππου, ἐν τῷ χωριδίῳ τοῦ Βερναί. Μετὰ μέτριον δεῖπνον, περιήρχετο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης τὸ χωρίον, ὅπως ἀναπνεύσῃ δροσερὸν ἀέρα, ἢ μᾶλλον ζητῶν τύχην. Παρὰ τὴν θύραν οἰκίσκου, περιβαλλομένην ὑπὸ ἀναδενδράδος, εἶδε καθημένην ἐπὶ ξυλίνου θρανίου κόρην, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ τὸ θελητικώτερον πλάσμα τοῦ κόσμου.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ πρόλογος περιπετειᾶς, δυσκόλου νὰ διεξαχθῇ πρεπόντως ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐρεθιστικώτερας. Ὁ κ. Δελουσοῦ ἐγίνωσκε θαυμασιῶς δύο παροιμίας, τὴν μὲν γαλλικὴν, τὴν δὲ λατινικὴν, ἀμφοτέρως λίαν ἐνθαρρυντικᾶς: Ὁ μηδὲν διακινδυνεύων, οὐδὲν κερδίζει! ἔλεγεν ἡ μία.

Ἡ τύχη βοηθεῖ τοὺς τολμηροὺς! ἔλεγεν ἡ ἄλλη.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσῃ πολὺ, ὅπως ἐπιτύχῃ κάτι τι, καὶ νὰ ἐκδιᾶσῃ διὰ τῆς τόλμης τὴν εὐνοίαν τῆς κυρᾶς - Τύχης, παραδόξου γυναικός, προτιμώσης νὰ συλλαμβάνηται διὰ τῆς βίας.

Ἐζήτησε λοιπὸν πληροφορίας παρὰ τινος νέου χωρικοῦ, διερχομένου ἐκεῖθεν, οὗ τὰς ἀνακαινώσεις ἠγόρασεν ἀντὶ ἐνὸς σκούδου. Ἐμαθε δέ, ὅτι ἡ νέα ἐκαλεῖτο Σιμόνη, ὅτι ἦτο εἰκοσιτετραέτις, ὅτι οὐδένα — καθ' ὅσον ἦτο γνωστόν — εἶχεν εὐνοούμενον ἐραστήν, ὅτι κατῴκει μετὰ τῆς μάμμης τῆς, γρᾶίας τυφλῆς κατὰ τὰ τρία τέταρτα καὶ ὅλως κωφῆς, ἐν τῷ οἰκίσκῳ ἐκείνῳ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο. Ἐμαθε προσέτι ὅτι ὁ κοιτῶν αὐτῆς ἔκειτο ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ μόνου παραθύρου, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν, καὶ ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ

τῶν φύλλων τῆς ἀναδενδράδος. Περὶ δὲ τῆς μάμμης, ἔμαθεν ὅτι παραλυσία τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τὴν ἠνάγκαζε νὰ μένῃ ἐν τῷ ἰσογείῳ, ὅθεν οὐδέποτε ἐξήρχετο.

Αἱ πληροφορίες αὗται ἤρκεσαν εἰς τὸν κύριον Δελουσοῦ, ὅπως διαγράψῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐφόδου. Περιέμεινεν ἵνα προχωρήσῃ ἡ νύξ, καὶ ὁ Μορφεὺς τινάξῃ τοὺς μῆμωνάς του ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Τότε, χάρις εἰς τὸν κορμὸν τῆς ἀναδενδράδος, ἣτις παρεῖχεν αὐτῷ ἀπροσδόκητον κλίμακα, ἀναρριχηθεὶς ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον. Πάντα ὑπῆρξαν αὐτῷ εὐνοϊκὰ κατὰ τὴν νυκτερινὴν του ἐπιχείρησιν. Ἦτο θερινὴ νύξ καὶ ὁ καύσων πνιγρότατος. Ἡ ἀσύνητος Σιμόνη, κατακλιθεῖσα, εἶχεν ἀφίση τὸ παράθυρον ἡμιάνοικτον. Ὁ ἰππότης ἠνέφξεν αὐτό, ἐπήδησεν ἀθορύβως εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἔδραμε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κλίνην, ἣς ἐνστιγματωδῶς ἐνόησε τὴν θέσιν. Ἀφυπνισθεῖσα αἰφνης ὑπὸ ἀπροσδοκῆτων θωπειῶν, ἡ Σιμόνη κατελήφθη ὑπὸ φόβου. Ἐκραύγασεν ὀλίγον ἔκλαυσε πολὺ· ἰκέτευσε θερμῶς. Εἶτα αἱ κραυγαί, οἱ κλαυθμοὶ καὶ αἱ ἰκασίαι ἔπαυσαν ὡς διὰ μαγείας. Ἡ Σιμόνη, ἠττηθεῖσα, ὑπέμεινε τὴν ἤτταν αὐτῆς φιλοσοφικώτατα.

Ὁ κ. Δελουσοῦ ἐνόμισε καλὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς μεγάλας λεπτομερείας περὶ τῆς καλῆς του τύχης, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ τόσον θελητικὴ, ὥστε, ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιουσαν, ἔμεινεν ὀκτὼ ἡμέρας ἐν τῷ χωρίῳ.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἡμέτεραν γραφίδα ὠχρὰ καὶ ὄλως ἀσήμαντος διήγησις αὕτη, χρωματισθεῖσα δι' ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς λαγνείας ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀκολάστου, ἔσχε χάρις εἰς τὴν μέθην τῶν συνδαιτυμόνων μεγίστην ἐπιτυχίαν. Ἐχειροκρότησαν ὑπερμέτρως καὶ ἔπιον εἰς ὑγιεῖαν τοῦ ἰππότου, ὃν ἤθελον νὰ στέψωσι ρόδοις ὡς τὸν Ἀνακρέοντα.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κ. Δεβεζαί, αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνελισσόμεναι ζωηραὶ εἰκόνες ἐξηρέθισαν ἔτι μᾶλλον τὴν ἤδη ἐξημμένην φαντασίαν του. Ἡύχετο ὀλοφύχως νὰ ἀπέλθωσιν οἱ προσκεκλημένοι του, ὅπως ἐκτελέσῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὸ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ σχέδιον.

Ἐπὶ τέλους, αἱ εὐχαὶ του εἰσηκούσθησαν. Οἱ κυνηγοὶ ἀνεχώρησαν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τίς ἐφ' ἀμάξης, τίς ἐφιππος. Ὁ κ. Δεβεζαί ἀπέμεινε μόνος. . . Τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη παρέλθῃ πρό τιτων λεπτῶν.

Ποῖον ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ κόμητος; Εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ ἰππότου, καὶ ἂν οὗτος ἐγένετο ἐραστής τῆς Σιμόνης, καταλαβὼν αὐτὴν ἐξ ἀπροόπτου, νὰ γείνη καὶ ἐκεῖνος, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε διὰ τῆς βίας, ἐραστής τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ.

Μόλις δ' ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῆς τελευταίας ἀμάξης ἔπαυσεν ἀκούμενος, κατέλιπε τὸ ἄνδρον τοῦ πύργου καὶ ἐκ-

θέσας τὴν γυμνὴν καὶ φλεγομένην κεφαλὴν του εἰς τὴν δροσερὰν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὔρας, εἰσέδου εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄλσους, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν δενδροστοιχίαν, ἣτις ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θύραν, τὴν πλησιεστέραν εἰς τὸ τέναγος, ἔνθα εἶχε φονευθῆ ἡ ἔλαφος. Φθάσας εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, ἠνέφξεν αὐτὴν διὰ κλειδός, ἣν ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος.

Μόλις ἀπέχετο τοῦ τενάγους τέταρτον λεύγης, — καὶ τὴν ἀπόστασιν ταύτην ὁ κόμης δὲν ἐβράδυνε νὰ διατρέξῃ — καὶ εἶδε τὴν ὠχρὰν ἀντανάκλασιν τῶν ἀστέρων ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ ὕδατος, οὗ τὴν ἐπιφάνειαν ἐρρυτίδου ἡ ἐλαφρὰ τῆς νυκτὸς αὔρα. Ἄνεγνώρισε τὸ δένδρον. Ὑπελόγισε τὴν θέσιν ἐν τῷ σκότει καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ εὐρεθῇ παρὰ τὴν πτωχικὴν καλύβην, ἣν ὁ κυνηγὸς Ραμέ εἶχε δειξῆ αὐτῷ διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων.

Ὁ κόμης ἐζήτησε πανταχόθεν τὴν καλύβην ἐκείνην. Ἦτο πτωχικὴ κατοικία ὑλοτόμου, ἐν τῇ στενοτέρα καὶ ἀθλιωτέρα σημασίᾳ τῆς λέξεως. Κατεσκευασμένη διὰ κορμῶν δένδρων, ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων καὶ διὰ δοκῶν προσηρμοσμένων, ἔχουσα στέγην ἐκ πηλοῦ καὶ ἄμμου· ἡ καλύβη ἐκείνη περιεῖχε δύο μόνα δωμάτια. Τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους ἐχρησίμευεν ὡς δάπεδον. Ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἡ στέγη ἐφαίνετο πραγματικὸς κῆπος, τόσον πολλὰ ἦσαν τὰ ἐπ' αὐτῆς παράσιτα φυτὰ. Εἶχε μίαν θύραν καὶ δύο παράθυρα, ἐν ἑκάστῳ τῶν δωματίων. Κιγκλὶς σιδηρὰ, ἐν σχήματι σταυροῦ, διήρει εἰς τέσσαρα τμήματα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παράθυρα, δι' ὧν εἰσήρχετο φῶς ἀσθενές, διερχόμενον διὰ μικρῶν ὑποπρασίνων ὑάλων, ἐντεθειμένων ἐν μολύβδῳ. Ἡ θύρα, ἐκ ξύλου δρυός, ἐκλείετο ἔξωθεν διὰ κλειθροῦ καὶ δι' ἰσχυροῦ μοχλοῦ ἔσωθεν.

Ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ἦτο ἡ καλύβη ἐκείνη, ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις ἐν αὐτῇ δι' ἀναρριχήσεως, διὰ ρήξεως ἢ διὰ βίας. Ὁ δὲ κ. Δεβεζαί ἐπέισθη εὐκόλως περὶ τοῦτο, ἀφοῦ ἐζήτησε προσεκτικώτατα τὴν τε θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς ὑπῆρχεν ὅτι, θραύων μίαν τῶν ὑάλων καὶ εἰσάγων δι' αὐτῆς τὴν χεῖρα, θά ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, διότι ἡ σταυροειδῆς σιδηρὰ κιγκλὶς εἰσῆρχετο ἐντὸς τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Δεβεζαί ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐδοκίμασε τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ μοχλὸς ἦτο τεθειμένος ἔσωθεν. Μόνον ἡ Σωσάννα ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ. Πᾶς ἄλλος, ἀπέναντι τοιοῦτων κωλυμάτων, θά ἐγκατέλειπε τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως ἐνόχου παραφροσύνης. Ἀλλὰ διπλῆ καὶ φλογερὰ μέθη, τόσῳ φοβερωτέρα διὰ τὸν κ. Δεβεζαί, ὅσῳ σπανιώτερον συνέβαινεν αὐτῷ, τὸν ὤθει μοιραίως ἵνα ἐμμένῃ εἰς τὴν κατηραμένην ἀποπειράν του. Ἄνεμνήσθη τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δελουσοῦ ἀναφερθείσης παροιμίας: Ὁ μηδὲν διακινδυνεύων, οὐδὲν κερδίζει, καὶ ἀποφασίσας νὰ προβῇ εἰς θρασύτατον μέσον μετὰ

παλλομένης καρδιάς και κεφαλῆς τεταραγμένης, ἔκρουσε τὴν θύραν, ἀλλὰ τόσον ἑλαφρῶς, ὥστε ἡ Σωσάννα δὲν τὸν ἤκουεν. Περιέμενεν ἡμισυ περίπου λεπτόν, και ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς ἀπεκρίνετο, ἔκρουσε καὶ δεύτερον, ἀλλὰ τὴν φοράν ταύτην σφοδρότερον, ὥστε ὁ παραγχεὶς κρότος ἀντήχησε καὶ ἐν τῇ καλύβῃ καὶ ἐν τῷ δάσει.

Ἀσθενὴς θόρυβος καὶ ἑλαφρὰ κινήσεις ἤκουσθησαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς καλύβης, εἶτα ἑλαφρὸν βῆμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν. Φωνὴ δέ, σχεδὸν ἀδιάκριτος ἐκ τοῦ φόβου, ἠρώτησεν :

— Ποῦτος εἶναι ;

— Ἀνοίξατε . . . ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Ν' ἀνοίξω !.. εἰς τοιαύτην ὥραν !..

ὦ ! τραβᾶτε τὸν δρόμον σας καὶ ἀφίσατέ με ἡσυχην.

— Ἀνοίξατε, παρακαλῶ, δεσποινίς Σωσάννα . . . ἐπανάλαβεν ὁ κόμης.

— Ἀλλὰ σεῖς, ὁ ὁποῖος ἐπιμένετε τόσον νὰ ἔμβετε, ποῦτος εἶσθε ;

Ὁ κόμης ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' εὐθύς ἐνόησεν ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἴδῃ ἀνοιγομένην τὴν θύραν, ἡ ἐλπίς αὕτη ἐνέκειτο ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός του. Ὄθεν :

— Εἶμαι ὁ κόμης Δεβεζαί . . . ἀπήντησεν.

— ὦ ! Θεέ μου ! . . . ἀνέκραξεν ἡ νεανίς . . . Εἶναι τοῦτο δυνατόν ;

— Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Ἐπῆλθον στιγμαί τινες σιγῆς. Ἀναμφιβόλως ἡ Σωσάννα ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ. Ἀλλ' αἶφνης ἀπήντησεν :

— Κύριέ μου, ἡ πτωχὴ αὕτη καλύβη, ὅπου κατοικῶ, εἶναι ἰδική σας, διότι ὁ δυστυχῆς μου πατέρας, ὁ ὁποῖος ἦταν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, τὴν ἔκαμεν εἰς τὴν γῆν σας καὶ μετὰ τὰ ξύλα σας . . . Χρεωστῶ εἰς σας ὑπακούη, κύριέ μου, καὶ θὰ ἐπιτιμοῦσα νὰ ψυμοζήτησω παρὰ νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σέβας ὅπου σας ἀρμόζει. Ἀλλὰ μοῦ ζητεῖτε νὰ σας ἀνοίξω τὴν θύραν εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐνῶ εἶμαι μονάχη, καὶ τοῦτο ὑπερβαίνει πολὺ, ὅ,τι ἐμπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν τιμίαν κόρην. Μὴ θυμώσετε λοιπόν, καὶ μὴ κακιώσετε μαζί μου, κύριέ μου, ἂν δὲν σας ὑπακούω . . . Λυπούμαι πολὺ . . . ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ σας ἀνοίξω . . .

[Ἐπιτετα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐπίπερα δεκάτη τετάρτη.

— Χθές, ἤρχισε πάλιν τὴν διήγησίν της ἡ Σελήνη, ἔβλεπον διὰ τῶν παραθύρων ἐντός τοῦ γραφείου διευθυντοῦ μεγάλης τινός Ἐφημερίδος, δὲν ἐνθυμοῦμαι ὁμως ἀκριβῶς ποίας γερμανικῆς πόλεως. Ἦτο τοῦτο πλουσιῶς διακεκοσμημέ-

νον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκ ξύλου καρυῆς γραφείου, ὅπερ ἦτο κατὰφορτον βιβλίων καὶ ἔφημερίδων ἀναμιξῆ ἔρριμένων, εὐρίσκοντο καὶ δύο καινούργη μικρὰ βιβλία, δύο νέων συγγραφέων, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμηθῶσιν.

Πέριξ τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις ἤσχολεῖτο γράφω, ἐκάθητο νέοι τινες δημοσιογράφοι πρὸς ἕνα ἐκ τούτων ἀποτεϊνόμενος τώρα ὁ διευθυντής,

«Λοιπόν», τῷ λέγει, «τί λὲς δι' αὐτὸν ἐδῶ ;»

«Χμ», τοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅστις ἐπίσης ἤσχολεῖτο εἰς τὴν φιλολογίαν, «δὲν εἶναι καὶ ἀσχημον. καὶ μὲν ἔχει ὀλίγην πολυλογίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ γράψας εἶνε πρωτόπειρος καὶ ἐπομένως συγχωρεῖται· χμ ! ἐννοεῖται ὅτι οἱ στίχοι ἠδύνατο νὰ γείνουν πολὺ καλλιτέροι· ἐν γένει οἱ συλλογισμοὶ καὶ ὁ συνειρμὸς ἔχουν τὰς ἐλλείψεις των, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ἦνέ τις καὶ ἐπιεικὴς μετὰ αὐτὸν τὸν νέον μουσὸληπτον, ἀφ' ἑτέρου ὁμως εἶνε ἀρκετὰ καλὸς κριτικός, εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐπέφερε ἀρκετὰ καλὰς κρίσεις εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ὅπερ πρότινος καιροῦ ἐδημοσίευσεν, δηλαδὴ τῶν Φαντασιῶν ἐπὶ τῆς οἰκιακῆς ζωῆς ! . . .»

«Ἀλλὰ τότε, φίλε μου», τὸν διέκοψε ἄλλος τις δημοσιογράφος, «τότε σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε παρὰ ἕναος μεγάλως γαίδαρος, διότι ἐπὶ τέλους μετριότης δὲν εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ποίησιν· ἢ νὰ εἶσαι ἢ νὰ μὴν εἶσαι, χμ ! τί θα 'πῆ αὐτό . . .»

«Τὴν δυστυχημένην τὴν θεία του», προσέθεσεν ἄλλος τις, «καὶ αὕτη ἔχει τὴν καλλιτέραν ἰδέαν δι' αὐτὸν . . .»

Καὶ οὕτω ἐξεφέροντο ἐκεῖ αἱ πλέον ἀντιθετοὶ καὶ παραδόξοι κρίσεις μέχρις ὅτου ὁ διευθυντής ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἀναμφισβητήτως εἶνε ἀρκετὰ εὐφυῆς . . . αἱ σκέψεις του καὶ ὁ συνειρμὸς τῶν ἰδεῶν του χωλαίνουσι κάπου κάπου, παρὰ βλαβὴ σελ. τρίτην § 5. Ἐπίσης λάθος ἀρκετὰ σοβαρὸν διαφαίνεται εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ἐκτου κεφαλαίου κτλ . . .

«Τί νὰ σοῦ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ἡ Σελήνη, ἐβαρύνθη νὰ τοὺς βλέπω καὶ διὰ τοῦτο ἐπορεύθη εἰς τὴν θείαν τοῦ συγγραφέως, ὅπου ὁ νεαρός της ἀνεψιὸς δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀκούῃ τὰ συγχαρητήρια τῶν προσκεκλημένων· ἡγάλλετο, ὁ ἀμοιρος, ἡ δὲ θεία του δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν χαράν.

Ὁ ἄλλος ὁμως συγγραφεὺς, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ διευθυντής οὐδὲν ἐξέφρασεν, ἐκάθητο μελαγχολικὸς παρὰ τὸ παράθυρον.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἐχαρακτήρισε τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου ὡς παράτολμον καὶ λίαν ἀπομεμακρυσμένον τοῦ φυσικοῦ· διὰ τοῦτο ὁ δυστυχῆς ἐλυπεῖτο.

Πλησίον τοῦ ἐκάθητο ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του, ἡ τις προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον του, ἀλλὰ δὲν κατώρθου παρὰ νὰ συλλαβίσῃ τὸ ὄνομά του.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ἐλευθερίαν Σταμάδου, Ἐλένην Βούλγαρη καὶ κ. Θ. Θεοδωρίδην, Γ. Μάργαρη, Κωνστ. Λεονταράκη, Ἰω. Σωμερίτην καθ., Στυλιανὸν Σάγιαννην, Ἐμμ. Ψαρουδάκη, Γεωρ. Φωτιᾶν, Δ. Φαμελιάρην. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. «Ἐλλην. Βιβλιοθήκης» θὰ λαμβάνετε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, τεύχη 5. Ἀφ' ἡσῆς σας διεβιβάθη, ἐγένετο δ' ἀσμένως δεκτὴ. — κ. Ι Π. Ἐνταῦθα. Καὶ τὰ τρία, καθόσον γνωρίζομεν, δὲν μετεφράσθησαν. Διὰ τὰ λοιπὰ ἀδυνατοῦμεν ν' ἀπαντήσωμεν, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν μεταφρασθέντων ἔργων τοῦ μυθιστοριογράφου. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐνεγράφη ὁ κ. Κ. Γαλάτης, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 385. Ἀποδείξεις αὐτοῦ ἀπεστάλη. — κ. Λαουταρίδην καὶ Τάξιν. Ἀποδείξεις συνδρομητῶν καὶ φύλλα ἐκ τοῦ ἀριθ. 416 μέχρι 448 ἀπεστάλησαν, ἐπίσης καὶ τοῦ πληρώσαντος τὴν συνδρομὴν του κ. Ἰω. Βουζίου. — κ. Χρήστον Συρίαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Γραμματόσημον ἐλήφθη. — κ. Ἄθ. Σποράρη. Ἀπεστάλησαν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερίδην. Ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Ἀντύπταν. Λογαριασμὸς ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἄντ. Λαδιανόν. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀριθμοὶ ἀμφοτέρων ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.

Ἡ ἐν Σμύρνη γενικὴ ἀντιπροσωπεῖα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδην καὶ Τάξην.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται. ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἰσπραξίς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετὰφρασίς ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (εἰλεῦθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

ἠδαὶ Ἀλκαϊκῆ.

Τιμῶνται δρα. 1 (εἰλεῦθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρα. 1,50 (εἰλεῦθ. ταχυδρ.).